

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

De communieritus (2/4)

Acerbo Nimis

EK-kampen te Boxtel & Fietstocht
naar Echternach

De H. Guido van Anderlecht

Niets is belangrijker voor het voortbestaan van de Katholieke Kerk dan het H. Misoffer. Dit aan de kant schuiven betekent de fundamenteën van de Kerk doen wankelen. Gans het christelijk leven, religieus, priesterlijk leven is geënt op het Kruis, op het Kruisoffer hernieuwd op het altaar. Luther van zijn kant ontkent de transsubstantiatie en de wezenlijke tegenwoordigheid, zoals dit door de Katholieke Kerk wordt geleerd.

Voor hem blijft het brood. Bijgevolg spreekt zijn leerling Mélancton, die zich heftig verzet tegen de aanbidding van het Allerheiligste Sacrament: "Christus heeft de Eucharistie zoals een herinnering aan zijn Lijden ingesteld. Het is een afgoderij het te aanbidden."

Vandaar komt de communie in de hand en onder twee gedaantes. Inderdaad, door de aanwezigheid van het Lichaam en Bloed van Onze Heer onder ieder der twee gedaantes te ontkennen is het normaal dat de Eucharistie als onvolledig wordt beschouwd onder één enkele gedaante.

Men kan hieraan nog de vreemde gelijkenis tussen de actuele hervorming en die van Luther zien: alle nieuwe toelatingen met betrekking tot de H. Eucharistie gaan in de richting van een verminderd respect en het weglaten van de aanbidding: de communie in de hand en het uitreiken door leken, zelfs door vrouwen, het verminderen van kniebuigingen, wat geleid heeft tot hun verdwijning bij veel priesters, het gebruiken van gewoon brood, gewone vaten ... al deze hervormingen dragen bij aan het ontkennen van de tegenwoordige aanwezigheid, zoals door de Katholieke Kerk wordt onderwezen.

Neem de middelen om God te kennen

E.H. Louis Bochkoltz

Beste vrienden en weldoeners,

De zomer is nu voorbij of bijna. Wat een zomer. Een beetje vreemd. Maatregelen, alle kleuren van de regenboog: groen, geel, oranje, rood. Een avondklok in Antwerpen, nooit gezien sinds de Duitse bezetting. Maar “niets nieuws is er onder de zon” zoals Prediker 1, 9 zegt. God alleen is alle Wijsheid, Almacht en Goedheid. Wij kunnen aan zijn eigenschappen en zijn liefde deelnemen, maar dan moeten wij Hem eerst kennen.

Daarom hebben in deze vreemde tijden veel gelovigen deze zomer geestelijke troost in de Hemelstraat kunnen vinden. Onze priorij heeft 15 Nederlandstalige en 10 Franstalige retraitanten voor de altijd geprezen geestelijke oefeningen van Sint Ignatius ontvangen. “De mens is geschapen om God onze Heer te loven, eerbied te bewijzen en te dienen en daardoor zijn ziel zalig te maken.” Dit is ons doel, een waarheid die nooit verandert. De Hemelstraat is een vredig gebedsoord geweest. En ze zal het nog zijn tijdens de eerste week van september voor een Mariale retraite, voor welke 15 retraitanten ingeschreven zijn. Deo Gratias! Dat Onze-Lieve-Vrouw hen en ons zegene.

Deze Mariale retraite is ook mogelijk dankzij de verbeterde gezondheid van E.H. Verlinden, die het apostolaat opnieuw kan opnemen. Hartelijk dank aan alle gelovigen voor uw gebeden.

De Priesterbroederschap Sint-Pius X wenst ook dat de kinderen God leren kennen. In deze editie van de Monstrans kunt u de verschillende verslagen van de E.K.-meisjes- en E.K.-jongenskampen lezen. De samenwerking tussen Vlaanderen en Nederland maakt dat de kampen heel geslaagd waren. In een katholieke en leuke sfeer hebben de kruisochters onder het ideaal van Christus kunnen leven. Nu moeten ze hun goede voornemens tijdens het jaar verder waarmaken!

De onvermoeide Broeder René Maria is ook met

enkele jongeren en E.H. Bochkoltz op fietstocht naar het graf van Sint-Willibrordus in Echternach (Luxemburg) geweest. Een andere gelegenheid om God en Zijn heiligen te leren kennen.

In september begint de school opnieuw. Maar voor ons, katholieken, welk vak is het belangrijkste? Het is wel een vak dat op school niet meer gegeven wordt: het christelijk onderricht. Onze patroonheilige Sint-Pius X schreef al in 1905 (lees blz 10-11): *“Wij voor ons, eerbiedwaardige broeders, geloven, ons het meest te moeten aansluiten bij hen, volgens wier oordeel de oorzaak van de tegenwoordige geestelijke verslapping, ja bijna totale krachteloosheid en van de daaruit volgende ernstige kwalen op de eerste plaats te zoeken is in de onwetendheid omtrent de goddelijke waarheden.”*

Laten wij dan onze catechismus kennen en onze kinderen de Godsdienst leren! De catechismuslessen beginnen opnieuw in Antwerpen en Bierbeek. Wij weten dat veel families verspreid zijn en dat het niet altijd gemakkelijk is om de catechismus te volgen. Als u wilt helpen om lessen te leren geven of ideeën hebt om deze noodzakelijke taak te ontwikkelen door boeken, beelden of zelfs online videos, laat het ons weten. De onwetenden onderwijzen is ook een werk van barmhartigheid!

Dierbaren, het schooljaar start met veel vraagtekens in de wereld, maar laten wij niet ontmoedigd zijn. Het is noodzakelijk dat wij God beter leren kennen en dat wij ook regelmatig met andere gelovigen komen bidden. Binnenkort hebben wij de Maria Hulde in de Hemelstraat (13/09) om Maria te vereren, de sportdag van Bonheiden (19/09) om samen in een katholieke sfeer ons te verheugen, de bedevaart naar Banneux (3/10) om de genaden van God door Maria af te smeken.

Richten wij onze ogen niet op de aarde maar op de hemel. Daar is onze troost en ons vertrouwen. Laten wij deze middelen gebruiken om God te vinden.

Het korte verhaal van mijn lange levensweg

Mgr. Marcel Lefebvre

Noot: Dit is het vervolg van het boek *Het korte verhaal van mijn lange levensweg*. Dit zal systematisch gepubliceerd worden in de volgende nummers van *De Monstrans*.

Het buitengewoon Algemeen Kapittel en het ontslag

Na het Concilie heeft de Paus aan alle religieuze congregaties gevraagd om een buitengewoon Algemeen Kapittel te houden om de constituties aan te passen aan het Concilie, aan de geest van het Concilie. Dat was heel onduidelijk, niet gemakkelijk en gevaarlijk, heel gevaarlijk. In 1968 moesten alle congregaties, de onze inbegrepen, dit Kapittel bijeenbrengen. Aangezien ik voor twaalf jaar verkozen was, dat wil zeggen van 1962 tot 1974, verplichtte in 1968 niets mij om mijn ontslag in te dienen; ik moest nog zes jaar Algemeen Overste blijven. Maar ik stond tegenover een echte kleine revolutie binnen de Congregatie: leden van het Algemeen Kapittel – en vooral de Hollanders – wilden dat de constituties, nog voor ze veranderd werden, niet meer toegepast werden en dat de verandering door de Congregatie voor de Religieuzen goedgekeurd zou worden. Zelfs tijdens dit Algemeen Kapittel moesten de congregaties de wijziging van de constituties voorleggen aan de Congregatie voor de Religieuzen die het goedgekeurd of afgekeurd zou hebben. Maar nee! Zelfs zonder enige toestemming van de Congregatie voor de Religieuzen wilden ze dat het Algemeen Kapittel voorgezeten zou worden door een triumviraat (driemanschap). Ik, die Algemeen Overste was, heb het Algemeen Kapittel zelfs niet voorgezeten, terwijl er in de constituties duidelijk staat dat het de Algemeen Overste is die alle werkzaamheden van het Algemeen Kapittel leidt.

Toen ik merkte dat deze wens er was, heb ik een stemming willen houden en als de stemming ten gunste van dit triumviraat zou zijn, van deze radicale wijziging binnen het Algemeen Kapittel, goed ... dan zouden we wel zien. Gevolg: er was

een meerderheid voor dit triumviraat en ze vroegen in feite de afzetting van de Algemeen Overste: het triumviraat zou het Algemeen Kapittel leiden en zou drie Paters verkiezen die de hervorming van de Congregatie volgens de geest van het Concilie, moesten leiden. Ik heb goed aangevoeld dat alles ingrijpend gewijzigd zou worden, dat alles volledig zou veranderen en dat er een nieuwe strekking in de Congregatie in opmars was, een strekking, die ik niet kon toestaan, waartegen ik gestreden had tijdens het Concilie. En toen ik bedacht dat ik nog Algemeen Overste was en dat ik al deze akten zou moeten ondertekenen die de vernietiging van de Congregatie eigenlijk bekrachtigd hebben, en dat men in de geschiedenis van de Congregatie zou zeggen dat het Mgr. Lefebvre was, die er in feite door zijn handtekening verantwoordelijk voor was: dat kon ik niet aanvaarden.

Aangezien ze sowieso mijn plaats wilden innemen, ben ik na de stemming vertrokken. Ik heb mijn auto genomen en ik ben terug naar het Moederhuis gegaan. Voordien was ik naar de Congregatie voor de Religieuzen gegaan om er met de Kardinaal Prefect te spreken en hem te vragen of hij akkoord ging met deze zaken, of het toegestaan was. Kardinaal Antoniutti was afwezig, hij was op dat moment op bezoek in Zuid-Amerika en het was de secretaris van de Congregatie, de

De priester heeft geen
bestaansredenen, geen
betekenis, uitgenomen in
het H. Misoffer.

Mgr. Lefebvre (1971)

tweede na de kardinaal, die mij ontvangen heeft. Ik heb hem de zaak toegelicht: *“Bent u het ermee eens of niet?”* Hij heeft mij gezegd: *“Weet u, na het Concilie, u moet het goed begrijpen. Overigens, ziet u, de overste van de Congregatie van de Redemptoristen heeft mij opgezocht voor dezelfde kwestie, men heeft willen veranderen ... nu ja ... de mensen die het Algemeen Kapittel leiden ... En toen heb ik deze Algemeen Overste aangeraden om een reis naar Amerika te maken en daarna ...”* Hij raadde mij aan om ook een reis naar Amerika te maken, om mijn Congregatie te verlaten, ik, als Algemeen Overste moest het Algemeen Kapittel aan haar lot overlaten! Maar dat is belachelijk, belachelijk. Ik dacht bij mezelf: *“Nee maar, ik ga niet eens meer in discussie met deze secretaris. Als het zo zit, dan is het nutteloos.”*

Ik ben weer in mijn auto gestapt. Ik ben naar het Moederhuis vertrokken en ik heb een mooie brief aan de Paus opgesteld waarin ik schreef dat ik mijn ontslag gaf door wat ze van mij vroegen, door de situatie in de Congregatie en dat ik mij niet in staat voelde om de verantwoordelijkheid voor zo'n verandering op mij te nemen.

Mijn ontslag werd aanvaard. Ik was geen Algemeen Overste meer en ik kon niet langer in de Congregatie blijven, in een revolutionair milieu. Dat was absoluut onmogelijk voor mij. Toen ben ik op zoek gegaan naar een toevluchtsoord in Rome. Ik heb mijn toevlucht gezocht bij de Litouwse priesters in de via Lituania. Deze Litouwse priesters hadden een seminarie en daar tegenover, aan de andere kant van de straat, een soort hotel waar priesters uit Litouwen, die naar Rome kwamen, verbleven, en er waren ook enkele paters, die in Rome werkten en er permanent verbleven. En toen heb ik aan hen gevraagd of ze mij onderdak wilden verlenen. Ze hebben mij heel vriendelijk ontvangen.

Ik heb dus mijn weinige persoonlijke spullen verhuisd en ik ben in dit hotel van de Litouwse priesters gaan wonen, dat door de Duitse zusters van de H. Catharina beheerd werd. Deze zusters hebben grote ziekenhuizen in Freiburg en elders. Ze zijn redelijk talrijk en ze hadden aanvaard om voor de huishouding van het Litouws seminarie en dit hotel voor de priesters te zorgen. Ik heb deze heel vriendelijke en heel toegewijde zusters leren kennen. Onder hen waren er ook een aantal Braziliaanse, afkomstig uit de staat Santa Catarina.

Ik ben daar gaan wonen en gedurende die tijd heb ik mij niet meer met de Congregatie beziggehouden, aangezien ik er geen taak meer had. Ik hield er nog wel een paar contacten op na met paters die ik goed kende van het Algemeen Kapittel en de Algemene

Raad. Maar na mijn vertrek was alles natuurlijk veranderd.

De Congregatie van de Voortplanting van het Geloof heeft mij gevraagd om bij hen te komen werken, om mij bezig te houden met het catechismusonderricht in Afrika. Ik ben ernaartoe gegaan, maar niet lang, want daarna ... maar u kent de gebeurtenissen en ik weet niet of het de moeite is om verder te gaan met de conferenties, aangezien we nu aan het einde komen ... **► WORDT VERVOLGD**

Madame de Turck
(7 mei 1921 - 7 juli 2020)

Mevr. Maria Luyten
(18 juni 1922 - 19 augustus 2020)

De communieritus: wat de liturgische geschiedenis ons leert over deze ritus

(Deel 2/4)

Lettre à nos frères prêtres n. 43 (september 2009)

De communieritus lijkt vrij eenvoudig, als we het oppervlakkig beschouwen. We hebben tegenwoordig de neiging om het probleem terug te brengen tot 'communie op de tong' of 'communie in de hand', maar vanuit historisch oogpunt is het toch een iets complexer gegeven.

Om het volledig te analyseren zou het nodig zijn om te overwegen onder welke gedaanten de communie wordt uitgereikt (onder beide gedaanten of enkel onder de gedaante van het brood), wie het uitreikt (de gewijde bedienaren of andere), in welke positie de communicant de communie ontvangt (staand of geknield), hoe de communie wordt uitgereikt, vooral indien de communie wordt gegeven onder beide gedaanten (door rechtstreeks uit de kelk te drinken, of via een *fistula* (rietje) of door indompeling), hoe er wordt gecommuniceerd (in de mond of in de hand), wat zijn de begeleidende woorden, op welke plaats wordt de communie uitgedeeld, etc.

Elk van de elementen van de ritus heeft zijn eigen geschiedenis, zijn evolutie en zijn eigen ontstaansredenen. Wij zullen verschillende van deze punten behandelen, maar we zullen ons vooral concentreren op het belangrijkste voorwerp van het debat, namelijk de wijze van ontvangst: op de tong of in de hand?

Elementen van de oude ritus die vreemd genoeg vergeten zijn

Voordat we echter aan ons historisch onderzoek beginnen, lijkt het nuttig om enkele waarheden in herinnering te roepen over één van de belangrijkste argumenten ten voordele van de handcommunie.

Er werd nogal gemakkelijk beweerd dat er met de handcommunie werd terug gekeerd naar de primitieve praktijk van de Kerk. In werkelijkheid echter bleef van

deze oude ritus slechts één element behouden in de ritus van de jaren 1960, namelijk de eucharistie in de hand te leggen. In de primitieve ritus waren er echter vele gebeden en gebaren die het zijn eigen liturgische eigenheid gaven en die in de nieuwe ritus vreemd genoeg waren weggelaten. Laten we daarom in het kort deze 'vergeten' elementen van de oude ritus in herinnering brengen, om een licht te werpen op de primitieve praktijk zoals deze werkelijk bestond.

Na het wassen van hun gezicht, mond en handen bij de ingang, gaan de gelovigen de kerk binnen. Meteen na het breken van het brood verkondigt de diaken publiekelijk de uitsluiting van de onwaardigen, die dan de vergadering verlaten. Degenen die de communie wensen te ontvangen, komen naar voren in een hiërarchische volgorde, dat wil zeggen eerst de geestelijkheid, dan de edelen, de mannen en de vrouwen. Zij ontvangen de hostie echter niet rechtstreeks in hun hand, maar op een speciaal kleed dat ze voor die gelegenheid meebrachten. En, net nadat zij de heilige hostie hebben ontvangen, kussen de communicerenden de hand van de celebrant.

Dit is gemakkelijk te verifiëren, bijvoorbeeld in de volgende werken: H. Leclercq, 'Communion', *Dictionnaire d'Archéologie chrétienne et de Liturgie*, Letouzey et Ané, III, col. 2427-2440; Frères des Écoles chrétiennes, *La liturgie, édition vers 1930*, réédition Clovis 2004, p. 313-316; 'Liturgia', sous la direction de l'abbé Aigrain, Bloud et Gay, 1935, p. 717-719; A. Croegaert, *Les rites et les prières du saint sacrifice de la messe*, Casterman-Bonne Presse, 1939, III, p. 276-280; L. Hébert, *Leçons de liturgie à l'usage des séminaires*, Berche et Pagis, 1947, III, p. 284-290; etc.

Dit is dus de realiteit, niet zomaar door enkelen bedacht of gefantaseerd ten voordele van de goede zaak, maar de werkelijke oude communieritus. Het is niet zeker dat aanhangers van de handcommunie het integrale herstel van deze oude ritus van ganser harte zouden aanvaarden.

Plaats en houding voor het ontvangen van de communie

Laten we na dit korte terzijde beginnen met ons onderzoek naar de historische wortels van de traditionele communieritus, dat wil zeggen van wat tot het midden van de jaren 1960 in de Latijnse Kerk uitsluitend werd gebruikt. De ritus is duidelijk geëvolueerd op verschillende punten, die we door gebrek aan tijd slechts oppervlakkig kunnen bespreken.

Ten eerste: de plaats waarin de communie wordt ontvangen. Normaal gesproken wordt ze ontvangen aan de communiebank. Maar zodra er meer dan twee priesters zijn, wordt de communie op verschillende plaatsen uitgedeeld, bijvoorbeeld in een gangpad. Desalniettemin is de communiebank (doksaa, iconostase, etc.) van zeer oude oorsprong, het betreft een scheiding tussen de geestelijken (die de communie aan het altaar ontvangen) en de leken, die “reeds bekend was in de liturgie van de heilige Johannes Chrysostomos en die lijkt te zijn veralgemeend in de zesde eeuw.” (Leclercq, col. 2431).

“Diakens en dienstdoende subdiakens communiceren aan het *suppedaneum* (hoogste trede) van het altaar; de geestelijken op de trede achter de balustrade; de leken aan de balustrade (*cancelli*) of communiebank. Deze balustrade die de plaats voor de schola aan het altaar omsloot, tussen het presbyterium en het schip, is geleidelijk aan omgevormd tot een communiebank.” (Croegaert, p. 277).

Ten tweede: de houding. De communie wordt normaal gesproken op de knieën ontvangen. Maar als een persoon gehandicapt is of onder omstandigheden waarin knielen moeilijk of zelfs onmogelijk is (bijvoorbeeld tijdens een pelgrimstocht), en daarnaast ook sinds mensenheugnis in bepaalde plaatsen en landen, wordt er staand gecommuniceerd. Knielen is trouwens niet het oudste element van de communieritus: “Geleidelijk aan, uit eerbied voor de eucharistie, maar ook voor het gemak (het is immers moeilijk om de hostie in de mond van een staande communicant te leggen), ontvingen de gelovigen de communie op hun knieën. Van de elfde eeuw tot de zestiende eeuw werd dit gebruik steeds meer vastgesteld en het komt al zeer vaak voor in de dertiende eeuw.” (Nocent, *L'avenir de la liturgie*, University Publishing, 1961, p. 77).

De communie wordt gegeven onder de ene gedaante, brood. De communie onder beide gedaanten, hoewel ze nog steeds bestaat in de oosterse kerken, is geleidelijk verdwenen in de Latijnse kerk.

Ten slotte is het antwoord op de vraag wie de communie uitreikt zeer duidelijk: in alle kerken van

apostolische oorsprong is het een unaniem gebruik dat enkel de gewijde bedienaren de communie mogen uitreiken.

De begeleidende woorden

Laten we even stilstaan bij de woorden die de communie begeleiden. Sinds 1965 is opnieuw de formule ingevoerd van “Corpus Christi” (“Het lichaam van Christus”) gezegd door de priester, waarop de communicant antwoordt: “Amen”. Deze formule is ongetwijfeld oud, zelfs ondanks het feit dat deze reeds een millennium geleden werd verlaten ten gunste van een langere maar eveneens zeer oude formule.

“Tegen de zevende of achtste eeuw werd de formule gewijzigd om beetje bij beetje te komen tot diegene die wij nu kennen: ‘Moge het lichaam van onze Heer Jezus Christus uw ziel bewaren voor het eeuwige leven. Amen.’ Dit wordt bovendien bijna woordelijk

Crisis van de Kerk

aangegeven door de biograaf van Sint-Gregorius de Grote (tweede helft van de achtste eeuw).” (Liturgia, blz. 717). “Een Frans sacramentarium van de tiende eeuw geeft onze huidige formule bijna letterlijk weer: ‘Corpus et sanguis Domini nostri Jesu Christi custodiat animam tuam in vitam æternam. Amen.’ (Croegaert, p. 280).

Communie in de hand of communie op de tong?

Wat ons echter in de eerste plaats interesseert, is de centrale vraag: communie in hand of communie op de tong? Laten we eens kijken wat de geschiedenis ons hierover vertelt.

We hebben al gezien dat het gebruik van het plaatsen van de hostie in de hand van de communicant bestond in de vroege dagen van de kerk, hoewel dit niet altijd of overal het geval was. We hebben ook gemeld dat we, ondanks het verschil in rituelen, vandaag zien dat in kerken van apostolische oorsprong geen enkele lekengelovige ooit de eucharistie met zijn handen aanraakt, maar hem rechtstreeks ontvangt uit de handen van de gewijde bedienaar. De vraag is dus om te weten wanneer, hoe en waarom de Kerk veranderde van de ene manier om de communie uit te reiken naar de andere.

De verschijning van de communie op de tong

Om deze overgang van communie in de hand naar communie op de tong te begrijpen moeten we eerst een klein onderscheid maken, namelijk dat de communie vroeger over het algemeen werd gegeven onder beide gedaanten. Aanvankelijk liep de gelovige langs de priester en ontving het Brood in de hand, en ging toen langs de diaken en dronk uit de kelk.

Maar “op verschillende plaatsen, zowel in het westen als in het oosten, vanaf de zevende eeuw, werd de ritus van *intinctie* (indompeling) gebruikt, omwille van het praktisch gemak en de hygiëne. Dat wil zeggen dat men het algemeen gebruik van het drinken uit de kelk achterwege liet en in de plaats daarvan dipte men de hostie in de kelk alvorens deze aan de communicant te geven. Dit gebruik leidt tegelijkertijd tot de noodzaak om het brood in de mond van de communicant te leggen en niet langer in de rechterhand.” (Nocent, p. 77)

Waar de communie dus onder beide gedaanten wordt gegeven (in het bijzonder in het Oosten), is het dus vanaf de zevende eeuw dat de overgang van communie in de hand naar communie op de tong plaatsvindt. Waar de oudere gewoonte van de communie onder beide gedaanten blijft bestaan (en vooral in het Westen), wordt de handverdeling iets langer gehandhaafd. “Ondanks enkele geïsoleerde aanwijzingen uit vroegere tijden is het gebruik [van communie in de mond in de Latijnse ritus] pas in de negende eeuw ingevoerd. Het wordt over het algemeen vastgesteld door de Raad van Rouen (rond 878) ‘dat we de eucharistie niet in handen van leken of vrouwen leggen, maar alleen in hun mond’. [Artistieke] reproducties van dit ritueel verschijnen in de negende en tiende eeuw.” (J.-A. Jungmann, *Missarum sollemnia*, Aubier, 1956, III, p. 314).

“De Ordo Romanus VI, die uit de 10e–11e eeuw stamt, onderscheidt twee manieren om de communie te ontvangen onder de gedaante van het brood: priesters en diakens ontvangen van de bisschop het Lichaam van Christus in hun handen, de subdiakens ontvangen het in hun mond. We kunnen concluderen dat de mindere geestelijken en de gelovigen destijds, net als de subdiakens, de heilige hostie op hun lippen ontvingen.” (P. Batiffol, *Lessons on the Mass*, Lecoffre, 1927, p. 288).

Redenen voor deze veranderingen

Om welke redenen vonden dan in deze oudere ritus deze wijzigingen plaats? Ze waren immers niet gebaseerd op redenen van praktische aard, zoals bij de *intinctie*.

De eerste reden was de angst voor misbruik, blijkbaar ingegeven door reële en talrijke voorvallen: “De mannen ontvingen de hostie in de palm van de rechterhand ondersteund door de linkerhand en brachten het zelf naar hun mond. [...] Zo was het in het Oosten en het Westen tijdens de eerste zes of zeven eeuwen. Toen er meer en meer misbruiken opdoken, kwam men tot de huidige praktijk: de priester legt zelf het gewijde brood in de mond van de communicanten.” (Liturgia, p. 718). “De eucharistie op deze manier

uitdelen in de handen van de gelovigen bracht een groot risico op misbruik met zich mee. Synodes in Spanje zagen zich zelfs verplicht te decreteren dat de eucharistie te ontvangen maar deze niet te consumeren als heiligschennis moest worden beschouwd.” (Jungmann, p. 314). “De heilige communie in de hand ontvangen was inderdaad niet zonder gevaar: partikels kunnen verloren gaan; ontheiliging van de Heilige Eucharistie was dan niet onmogelijk.” (Croegaert, p. 278).

Daarnaast was er ook het groeiend respect voor het Heilig Sacrament: “Meer dan de angst voor het mogelijke misbruik, was het groeiende respect voor de hostie één van de voornaamste redenen dat de hostie op de lippen werd geplaatst.” (Jungmann, p. 314).

Bovendien was er ook nog de materiële evolutie van het eucharistisch brood: “De vorm van het eucharistisch brood was verkleind en het gebruik van kleine hosties verspreidde zich steeds meer.” (Croegaert, p. 278). Nu, “toen de [eucharistische]

broden erg dun werden, werden ze ook geplaatst in de mond van communicanten en niet in hun rechterhand.” (F. Amiot, *Histoire de la massa*, Fayard, 1956, p. 113).

De laatste reden was ten slotte het verdwijnen van de persoonlijke offergaven van de gelovigen. In de vroege Kerk moest elke christen minstens één brood uit zijn eigen handen offeren die dan op het altaar gelegd werd (zelfs als al deze broden niet noodzakelijk werden geconsacreerd). Men vond het normaal en symbolisch passend dat men in ruil daarvoor dan het eucharistisch brood ontving. Toen deze persoonlijke offerande in onbruik viel, verdween ook het wederkerig karakter. “Het rituele offeren van brood door de handen van de gelovigen zelf was in onbruik geraakt en daarmee dus ook het ontvangen van het eucharistisch brood in dezelfde handen van die gelovigen. Zo ontvingen de gelovigen rond de negende eeuw bijna overal de heilige communie niet in de hand, maar op de tong” (Croegaert, p. 278).

Verplaatsing van het graf van Mgr. Lefebvre (24/09/20)

Op 5 oktober vorig jaar blies het Sint-Pius X-Seminarie in Fribourg (Freiburg) vijftig kaarsjes uit. Op 24 september dit jaar zal het jubileum van de opening van Écône worden gevierd. Bij deze gelegenheid zullen de stoffelijke overschotten van zijn verheven stichter worden overgebracht.

Op 31 mei 1968 kochten vijf vrienden het huis in Écône over van de kanunniken van de Grote Sint-Bernard, opdat het zijn religieuze bestemming niet zou verliezen. Het stichtelijke relaas van die aankoop werd enkele maanden geleden nog in herinnering gebracht op onze webstek. Twee jaar later kreeg Mgr. Lefebvre het aanbod om in dat huis het eerste jaar van zijn seminarie onder te brengen. Dankbaar stemde de prelaat ermee in, nadat hij in een principeakkoord met de plaatselijke bisschop Mgr. Adam was overeengekomen.

Bij de opening van het seminariejaar 1970 mocht hij er talrijke kandidaten ontvangen: het mooiste hoofdstuk uit de geschiedenis van Écône begon.

Om de 50ste verjaardag van die opening waardig te gedenken zal het Seminarie Sint-Pius X op donderdag 24 september 2020 een dag vol feestelijkheden organiseren, waarvan u het programma hier vindt:

Om 9 uur: pontificale mis in de kerk van het Onbevleete Hart van Maria.

Na de mis: overbrenging van het stoffelijk overschot van onze vereerde Stichter vanuit de grafkelder van het seminarie naar de crypte van de kerk van het Onbevleete Hart van Maria.

Na de plechtigheid: aperitief op het voorplein gevolgd door een maaltijd voor alle leden van de Broederschap. Alle gelovigen wordt de mogelijkheid tot eten aangeboden tegen een bescheiden prijs; alvast bedankt voor uw inschrijving!

Tijdens het festijn: terugblik op het begin van Écône door mensen van het eerste uur en projectie van het fotoarchief.

Om 18.30 uur: eerste vespers van Sint-Nicolaas van Flüe, beschermheilige van Zwitserland.

Door God tot zich geroepen op 25 maart 1991, rust Mgr. Lefebvre in de grafkelder van het Seminarie sinds de dag van zijn uitvaart, die op 2 april 1991 werd gevierd. Tot de overbrenging in de crypte van de kerk is beslist door de Algemeen Overste, nadat het Algemeen Kapittel van 2018 die wens had geuit. Dit zal de graftombe van de Stichter van de Priesterbroederschap Sint-Pius X toegankelijker maken en hem eren.

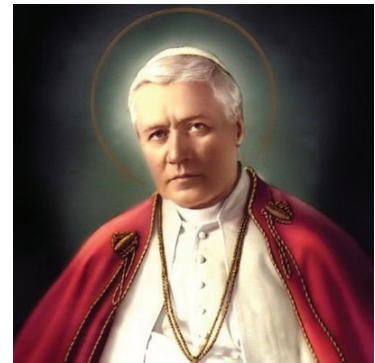
Om een zo groot mogelijk aantal priesters, broeders en zusters te laten deelnemen aan deze dag is een weekdag gekozen voor de overbrenging en het jubileum.

24 september 2020: een datum om vrij te houden!
(bron: econe.fsspx.org)

Acerbo Nimis

Over het onderricht in het christelijk geloof

Gegeven te Rome bij St. Pieter, de 15e april 1905, door Paus Pius X.

ARTIKEL 1 - De hoofdoorzaak van de crisis op godsdienstig gebied is de onwetendheid omtrent geloof en godsdienst

[1] Een maar al te bittere en moeilijke tijd is het, waarin het geheimzinnig raadsbesluit van God onze geringe persoon tot het ambt van opperherder over heel de kudde van Christus heeft verheven. Inderdaad, de vijand waart reeds lang om die kudde rond en belaagt haar met de meest doortrapte sluwheid zozeer, dat tegenwoordig meer dan ooit bewaarheid schijnt wat de Apostel aan de ouderlingen der Kerk van Efeze voorspelde: "Ik weet dat ... rovende wolven onder u zullen komen, die de kudde niet sparen." (Hand. 20, 29)

[2] Allen, die zich nog laten leiden door ijver voor de eer van God, zoeken naar de gronden en oorzaken van deze crisis op godsdienstig gebied. De enen halen deze, de anderen die aan, en alnaargelang van ieders eigen mening volgen zij verschillende wegen ter verdediging en tot herstel van het rijk van God op aarde. Wij voor ons, eerbiedwaardige broeders, geloven, zonder de andere meningen te willen verwerpen, ons het meest te moeten aansluiten bij hen, volgens wier oordeel de oorzaak van de tegenwoordige geestelijke verslapping, ja bijna totale krachteloosheid en van de daaruit volgende ernstige kwalen op de eerste plaats te zoeken is in de onwetendheid omtrent de goddelijke waarheden. Dit stemt volkomen overeen met hetgeen God zelf door de mond van de profeet Osee gezegd heeft: "... Er is geen kennis van God in het land. Vloeken en liegen, moorden, stelen en echtbreuk plegen hebben de overhand gekregen en het ene bloedbad volgt op het andere. Daarom zal het land in rouw gedompeld zijn en elk zijner bewoners verkwijnen." (Os. 4, 1 vv)

ARTIKEL 2 - Die onwetendheid is zeer groot, ook bij overigens ontwikkelden, en daardoor gaan velen verloren

[3] Inderdaad, dat er in onze tijd onder het Christenvolk zeer velen zijn, die in volkomen onwetendheid leven omtrent de waarheden, waarvan de kennis noodzakelijk is ter zaligheid, is een algemene en helaas niet ongegronde klacht. Wanneer we hierbij spreken van 'Christenvolk', dan bedoelen we niet slechts het gewone volk of de mensen van geringere stand. Deze hebben menigmaal een zekere verontschuldiging voor hun onwetendheid in de omstandigheid, dat ze staan in de dienst van strenge heren en aldus nauwelijks voor zichzelf en voor hun tijdelijke belangen kunnen zorgen. Maar we bedoelen ook en vooral degenen, wie het niet ontbreekt aan geest en ontwikkeling; die wel een zeer grote kennis bezitten in de ongewijde wetenschappen, maar die, wat de godsdienst betreft, zo maar gedachteloos en roekeloos voortleven. Het is moeilijk te zeggen, in welk een dichte duisternis ze gehuld zijn. En wat het meest te betreuren is, ze blijven daar heel rustig bij. Over God, de opperste Schepper en bestuurder van het heelal, over de wijze leer van het christelijk geloof hebben ze zo goed als geen gedachte. Vandaar hebben ze ook in het geheel geen kennis van de menswording van het Woord Gods, noch van de verlossing van het menselijk geslacht, die Het bewerkt heeft. Ze weten niets van de genade, het voornaamste hulpmiddel ter verwerving der eeuwige goederen, niets van het hoogheilig offer of van de sacramenten, waardoor we de genade verkrijgen en bewaren. Voor de boosheid, de afschuwelijkheid der zonde ontbreekt hun alle begrip. Vandaar in het geheel geen zorg om ze te vermijden of er zich van los te maken. Zo komt men tot zijn laatste levensdag en dan moet de priester, om niet alle hoop op redding te verliezen,

de laatste ogenblikken van de stervenden, die vooral besteed moesten worden aan het opwekken van de liefde tot God, gebruiken om hun de voornaamste punten van de godsdienst te leren, als tenminste, wat bijna een gewoon verschijnsel geworden is, de stervende niet in zulk een schuldige onwetendheid verkeert, dat hij de hulp van een priester overbodig acht en meent, zonder enige verzoening met God, de huiveringwekkende weg naar de eeuwigheid onbezorgd te kunnen opgaan.

[4] Terecht heeft dan ook onze voorganger Benedictus XIV geschreven: “We verzekeren, dat een groot deel dergenen, die tot de eeuwige straf veroordeeld worden, in dat eeuwige ongeluk valt wegens hun onwetendheid omtrent de geloofswaarheden, die men noodzakelijk moet kennen en geloven om onder de uitverkorenen te worden opgenomen.” (Paus Benedictus XIV, *Brief*, Institut. 27, 18: I, Lovanii 1762, p. 304)

ARTIKEL 3 - Gevolg der onwetendheid is een groot zedenbederf. Voor een goed levensgedrag is het licht van het geloof nodig

[5] Als dit alles zo is, eerbiedwaardige broeders, wat reden dan, ik vraag het u, om ons te verwonderen over de geweldige, met de dag stijgende toename van zedenbederf en verslechtering van leven, we zeggen niet onder de onbeschaafde volken, maar juist onder die, welke de naam van christelijke volken dragen? De Apostel Paulus zeide in zijn brief aan de Efesiërs: “Van ontucht, alle soort van onreinheid en hebzucht mag onder u zelfs geen sprake zijn, zoals dit heiligen betaamt; evenmin van vuile taal, zotteklap of spotternij.” (Ef. 5, 3 v) Maar als grondslag voor die heiligheid en voor die zedigheit, die de hartstochten beheerst, gaf hij aan, de kennis der goddelijke dingen: “Ziet dus nauwlettend toe, hoe ge u gedraagt; niet als dwazen, maar als wijzen ... Weest daarom niet onverstandig, maar tracht de wil des Heren te verstaan.” (Ef. 5, 15 vv)

[6] En met volle recht spreekt hij zo. De wil van de mens immers heeft nog maar nauwelijks iets over van de liefde voor het eerbare en goede, die door God, zijn Schepper, er oorspronkelijk in was neergelegd en waardoor hij als onweerstaanbaar getrokken werd niet tot het schijngoed, maar tot het waarachtige goed. Door het bederf der erfzonde ten kwade gekeerd en God, zijn Schepper, als het ware vergetend, richt hij thans heel zijn genegenheid op het beminnen van de ijdelheid en het zoeken van de leugen. Die dwalende en door boze begeerten verblinde wil heeft dus een gids nodig, om hem de

weg te wijzen en hem terug te doen keren op de paden der gerechtigheid, die hij ongelukkigerwijze verlaten heeft. Die gids, die niet van elders behoeft gezocht te worden, maar die door de natuur zelve is gegeven, is het verstand. Maar als dit het ware licht mist, nl. de kennis der goddelijke deugden, dan krijgt men het geval, dat de ene blinde de andere leidt en dat ze beiden in de kuil vallen. De heilige koning David loofde God om het licht der waarheid, dat Hij de geest van de mens had ingegeven: “Het licht van Uw gelaat is over ons opgeheven. o Heer”, zo zeide hij. Maar dan geeft hij verder aan, wat uit deze gave van het licht volgt, met de woorden: “Gij hebt vreugde gegeven aan mijn hart” (Ps. 4, 7), de vreugde, nl. die ons hart verruimt, om de weg van Gods geboden te bewandelen.

ARTIKEL 4 - De christelijke leer geeft ons dat nodige licht

[8] We willen hiermede in de verste verte niet beweren, dat boosheid van hart en zedelijk bederf niet kunnen samengaan met de kennis van de godsdienst. Gave God, dat de feiten niet maar al te zeer het tegendeel bewezen! Maar we houden staande, dat, waar de geest gehuld is in de duisternis van grove onwetendheid, onmogelijk rechte wil of goed zedelijk gedrag kan bestaan. Want het is waar, wie met de ogen open voortgaat, kan van de rechte en zekere weg afdwalen, maar wie blind is, loopt zeker daartoe gevaar. Bovendien, als het licht van het geloof niet geheel en al is uitgedoofd, dan bestaat er bij zedelijk bederf toch hoop op verbetering; maar als deze twee: zedelijk bederf en verlies van geloof als gevolg van onwetendheid samengaan, dan is nauwelijks een geneesmiddel mogelijk en staat de weg naar de ondergang open.

Om de volledige encycliciek *Acerbo Nimis* te lezen: <https://fsspx.be/nl/acerbo-nimis>

Catechismuslessen gegeven door de
Priesterbroederschap in Vlaanderen

Te Antwerpen:

Vrijdag (12-17 jaar oud)
Zaterdag (6 - 12 jaar oud)

Te Bierbeek:

Woensdag (vraag het programma) (6 - 12 jaar oud)

Info & inschrijving:

E.H. Louis Bochkoltz l.bochkoltz@fsspx.email

EK-kampen te Boxtel (NL)

Leidster Gabriëlle Van Eekert; E.H. Jan De Bruyn

Wonderen op kamp: verslag van het EK-meisjeskamp

Dit jaar vond het jaarlijkse zomerkamp voor de Eucharistische Kruistocht plaats in Boxtel (NL). Boxtel is een bijzondere stad voor onze jeugdbeweging, omdat daar in het jaar 1380 een Eucharistisch wonder plaatsvond.

De priester Eligius van den Aker stootte tijdens de H. Mis de kelk met het H. Bloed om en maakte zo vlekken op de altaardwaal en het corporale. De vlekken van de witte wijn veranderden in vlekken van rood bloed. Bloed van onze Heiland Jezus Christus! De corporale ligt vandaag de dag nog altijd in de Sint-Pietersbasiliek te Boxtel en is één keer per jaar zichtbaar voor bedevaarders. Ook wij hebben een mooie rondleiding in de basiliek gekregen, hebben er gebeden en mochten zelfs op de gewelven van de kerk lopen!

Het thema van het kamp lag dan ook voor de hand: de Eucharistische wonderen en de H. Mis. Elke dag vertelde E.H. De Clercq 's morgens tijdens de preek over Eucharistische wonderen uit Nederland en België. Dat zijn er heel wat: Boxmeer, Amsterdam, Brussel, Gent, Bois-Seigneur-Isaac ...! Sommigen van deze wonderen kan men nog steeds bezoeken. De verhalings van deze wonderen sterkte ons geloof en het bewustzijn in de reële tegenwoordigheid van Jezus Christus, welke we enkele ogenblikken later dan in de hostie zouden ontvangen.

Tijdens de dagelijkse catechismusles leerden we over de verschillende liturgische gewaden die de priester draagt tijdens de H. Mis, de kelk, de verschillende soorten buigingen, de altaarkaarsen, het tabernakel ... Het zal ons zeker helpen de H. Mis met meer aandacht en vrucht bij te wonen.

Onze oplettendheid tijdens de preek en de

catechismus werd elke avond aan de hand van een quiz getoetst. Deze quiz bevatte overigens ook vragen betreffende het dagdagelijkse kampleven. Zo werd er bijvoorbeeld gevraagd welke kleur t-shirt chefkok aanhad of wat voor zaken we op staptocht gezien of beleefd hadden. Deze quiz was echt spannend en maakte van het kamp een mooie eenheid.

Op kamp hebben we ook vele spelen en staptochten gehouden. We speelden op het veld, in het bos of aan een riviertje. Eenmaal stapten we de oude bedevaartsweg naar 's Hertogenbosch. In de stad 's Hertogenbosch staat in de kathedraal het wonderbaar beeldje van de 'Zoete Lieve Vrouw'. Zij is de Middelaars van alle genaden! Op een andere dag stapten we naar het gehucht Hooidonk, nabij Gerwen. Daar werd er een kruisrelik bewaard, welke bij de controle door een bisschop op 4 en 7 september 1244 begon te bloeden. Deze bezoeken aan de bedevaartsplaatsen toonden ons de realiteit van ons katholiek geloof en het ingrijpen van God in de geschiedenis.

Een kamp zonder kampvuren bestaat niet! Ook op ons kamp hebben we meerdere malen een kampvuur gemaakt. De ene keer was het om gezellig rond het vuur liederen te zingen en spelletjes spelen, de andere keer met een opdracht. Voor één keer werden de rollen omgedraaid: chefkok werd door de kinderen uitgenodigd 'op restaurant'. De kinderen kookten en bakten verschillende gerechten die dan meer of minder lof van chefkok en zijn assisterende jury, de leiding, ontvingen. Het was een heel leuke competitie!

Er valt nog veel meer moois en spannends te vertellen. Het was een mooie groep, maar uiteraard hopen we nog te groeien, want zoals onze stichter Priester Poppe zei: "Elke kruistochter is een apostel en wint andere kinderen voor de Eucharistische

Kruistocht!" Iedereen is welkom en iedereen mag en moet mee, want het is gewoon reuzeleuk! Tot binnenkort op het kerstkamp eind december!

Kruistochters op avontuur: verslag van het EK-jongenskamp

2 augustus, het EK-kamp gaat van start. Het is het tweede zomerkamp in Nederland georganiseerd door Eerwaarde de Clercq en wel met een heel nieuwe ervaring voor de Nederlanders: 10 dagen in tenten! Niet alleen slaaptenten, maar ook een eettent, een keukentent, opgebouwde toiletten en douches en zelfs een eigen tent voorzien voor de Eucharistische Heer, die bij ons zal wonen tijdens het gehele kamp en mee een oogje in het zeil zal houden.

De kapeltent is de belangrijkste plaats op het kamp. Onze koning verblijft bij ons midden op het kampterrein. De EK'ers zullen er elke dag verzamelen voor de H. Mis, voor het ochtend- en avondgebed en voor het rozenhoedje. Andere bezoeken laten we over aan de edelmoedigheid van onze jongens en meisjes, die ze dan ook kunnen invullen in de zogenaamde schatkist. De schatkist is een lijst, waar de EK'ers elke avond hun goede daden noteren en het dient tot gewetensvorming. Op deze lijst wordt er gevraagd of ze hun dagelijkse opdracht hebben gebeden, hoeveel tientjes ze hebben gebeden, het aantal offertjes enzovoort.

U hebt het misschien al wel begrepen. De eucharistische Kruistocht is niet zomaar een groepje van jongeren, die samenkomt om zich te vermaken. Ook dat hoort er natuurlijk bij, maar alles in een katholieke en vrolijke geest! En net dat

ontbreekt in de wereld, waar onze kinderen zeker ook hun vriendjes en vriendinnetjes hebben. Er wordt dus gesmeed aan vriendschapsbanden voor het leven met een gemeenschappelijke verdieping in het geloof en het leven van onze Heer Jezus Christus. Zo krijgen de kinderen een ideaal voor ogen gesteld, wat dikwijls bij onze hedendaagse jeugd ontbreekt. Een ideaal dat moeilijk te bereiken is, maar wel mogelijk is krachtens de genade van onze Heer, die bij ons troont in het tabernakel. Elke dag geeft de eerwaarde een puntje mee waarin de kinderen zullen trachten uit te blinken (gehoorzaamheid, hulpvaardigheid, moed, dankbaarheid) en diegene die ook effectief uitblonk, mag de volgende dag de vlag hijsen terwijl de anderen het strijdlid zingen.

Niet in alleen in de kapel, maar ook in de vele spelen wordt van de kinderen moed en doorzetting verlangd. De jongens doen een trektocht, waarbij ze zelf aan de hand van een kaart op verschillende plaatsen moeten geraken waar opdrachten verstopt liggen. De laatste opdracht voor de drie groepen bestaat erin ongezien het kampterrein binnen te dringen met hun vlag en wel om ter snelste! Niet alleen doorzetting wordt verlangd, maar ook kameraadschappelijke ondersteuning, rekening houden met de kleineren en strategie. Er wordt gezongen en natuurlijk ook veel gesproken. In één van de opdrachten is er zelfs een kleine verrassing: iedereen krijgt een bonnetje waarmee ze een gratis ijsje kunnen afhalen. Eventjes een verfrissing voor de grootste en laatste opdracht: ongezien in het kamp binnendringen. Bij deze opdracht moeten ze de weg verlaten, door bos en hei trekken om niet gezien te worden. Maar waar moeilijkheden zijn, daar is ook veel vreugde. We moeten er toch als

groep doorheen!

Naast de dagtocht is er ook een dropping, waarbij de EK'ers geblinddoekt worden weggevoerd van het kamp en met kompas en coördinaten terug het kamp moeten bereiken onder waakzaam oog van de leiding.

Er is ook het befaamde nachtspel, waarbij de kinderen leren hun angst te overwinnen: sluipen in het donker, opdrachten vervullen zonder te weten wat je te wachten staat. Achteraf zijn de kinderen heel blij dat ze er doorheen zijn geraakt. Ze worden beloond met wat drinken en een kleine versnapering.

Natuurlijk zijn er nog vele andere spelen: estafette bijvoorbeeld. Hierbij moeten de kinderen een parcours met twee afleggen, één in de kruiwagen en een ander rijdt er mee. Onder netten, voorbij aan kegels, over een bruggetje bereiken ze een grote stapel met hout en takken. Zodra aangekomen, moeten ze een tak uitkiezen en die meenemen naar hun groep, die vlijtig een zo hoog mogelijke toren moet maken.

Naast het kamp bevindt er zich gelukkig een mooi bos waar de kinderen nog vele andere spelen doen.

Na de eerste spelen in de voormiddag beginnen de magen van de kinderen al aardig te grommen maar daar is chef-kok, die ons tijdens het kamp van heerlijk en voedzaam eten voorziet. De verschillende groepen hebben ook verschillende diensten, die dagelijks wisselen. Na het eten is er afwasdienst, tafeldekken of toiletten poetsen.

Daarna volgt de catechismusles, die zal gaan over het Heilig Misoffer. De kinderen krijgen veel te horen over het kerkgebouw, het altaar met haar rijke symboliek, de kledij van de priester enzovoort. Het namiddagprogramma bestaat opnieuw in

spelen van allerlei aard bekroond door het laatste deel van het rozenhoedje. 's Avonds hebben we ook enkele keren een leuk kampvuur. Rondom het vuur geschaard wordt er luidkeels gezongen, gelachen en gespeeld. Tot slot volgt dan het prachtige avondlied "O Heer d'avond is neergekomen" aan de vlaggenmast gevolgd door het avondgebed. In het begin willen de kinderen natuurlijk nog niet gaan slapen maar na verloop van tijd begrijpen ze wel dat ze slaap kunnen gebruiken, want 's morgensvroeg wacht er op hun ... ochtendgymnastiek! Eigenlijk helemaal niets om schrik van te hebben.

Er is natuurlijk nog veel te vertellen. Een heleboel interessante dingen en momenten waar de kinderen zich erg geamuseerd hebben, dingen die u zeker graag zou willen horen, maar dat zult u eerst ervaren als u op de inschrijvingslijst van volgend jaar staat. We kijken uit naar volgend jaar! God zij dank voor dit gezegende en mooie kamp. Moge Hij onze jeugd zegenen!

Per fiets naar Echternach: 26-30 juli

Zondag 26 juli. Na de hoogmis in de Hemelstraat zijn onze ijzere rossen bereid om te vertrekken! Einddoel: het graf van Sint-Willibrordus in Echternach (Luxemburg). De weg zal lang zijn: 370km! De zon is fel en België niet zo plat, maar zijn wij niet jong en vol leven, kameraden?

De eerste dag is vaak de moeilijkste. Broeder René Maria motiveert de troepen en is belast zoals een trekpaard. 's Avonds komen wij in Bierbeek aan. Al moe. In feite moet één van ons hier stoppen. Wij hopen dat hij ons voor toekomstige avonturen zal terugvinden. De camping is aangenaam, de gemeenschap van Bierbeek gastvrij en wij beginnen Limburgs te spreken: "zas" voor "zes" (twee van ons zijn van Limburg!). Leuke tijd. Het kampvuur konden we niet met vonken aansteken, maar met wat lucifers lukt het gelukkig wel ...

Onze tweede dag leidt ons naar Hannuit voor de middagpauze en de H. Mis. Eerwaarde Bochkoltz voegt zich bij ons juist op tijd om ons geestelijk te begeleiden, maar ook om mee te delen dat België geen plat land is. In Hoei trekt de officiële fotograaf van de stad een foto van de geestelijken. Wij zijn superstars! Wij voelen de eerste heuvels van Wallonië tot onze aankomst in Havelange. De dag was heel lang, maar Constantin had nog de energie om een salto voor het kasteel in te oefenen! "You are whalecome!" lazen wij op zijn T-shirt tijdens de tocht. Wij koken het voedsel dat wij moedig hebben meegedragen, bidden tot Onze Heer en Onze-Lieve-Vrouw en gaan slapen.

Wat een lawaai tijdens de nacht! Een everzwijn komt heel dicht bij onze tenten, maar Eerwaarde schreeuwt hem weg. Constantin vroeg zich af: "Waarom gingen de vliegen niet op Augustin?" Dit is kamperen, maar wij zijn toch uitgerust.

Het moest wel want wij moeten vandaag bijna 100 km rijden om Steffenshausen te bereiken. Over de Baraque Fraiture (en niet frituur) en langs Durbuy, de kleinste stad van het land. Daar, zoveel mensen en de daar verplichte mondkmaskers ziende, herinneren wij ons dat het coronavirus nog bestaat. Wij hebben onder elkaar toch gedacht dat als wij getest moesten worden, ze misschien

geen corona maar zeker enkele ziekten zouden vinden. Wij zijn toch een beetje gek! Maar tevreden om verder te gaan in een geest van volharding. No pain, no gain! No cross, no glory! Eindelijk komen wij bijna op het hoogste punt van België (Baraque Fraiture, 640 m hoog) en dan kunnen wij gewoon naar beneden rollen. Het beste moment om selfies te trekken vindt de Broeder!

's Avonds vereren wij Onze Heer door de H. Mis in Steffenshausen en zijn wij uitgenodigd voor een late spaghetti bolognese bij de familie Richter. De beste manier om de dag mee te eindigen.

Onze tocht is nog niet af. Woensdag moeten wij tot Luxemburg geraken en de weg door het bos was misschien nog moeilijker dan de Baraque Fraiture. "Broeder, ik kan niet meer" horen wij dwars door de bomen. Maar wij gaan wel allemaal door. Misschien heeft Peter toch covid-19: rode ogen, geen geur, geen smaak, spierverlamming, kan niet meer zitten. Of zijn er symptomen van een andere ziekte? Een ziekte die genezen wordt door een echte frituur deze keer, in Vianden, een kleine stad, waar een jongen op straat ons zijn danstalent van een andere wereld schenkt. Lachen is ook een goed geneesmiddel. Hij was wel grappig, die jongen.

Op het einde van de dag zijn wij bij de familie Convent ontvangen. Wat een feest: BBQ voor iedereen! Ze kennen ook een heilige plaats om de H. Mis de volgende dag op te dragen: bij de kluizenaarsgrot van de Zalige Schetzelo uit de 12de eeuw. Er zijn nog andere families die komen. Tijdens onze reis hebben wij geleerd dat veel mensen tevreden waren om naar de H. Mis te mogen komen, zeker met deze maatregelen. Dat was onze 'Mis in de bushbush'.

De laatste dag was niet de zwaarste, maar wat een vreugde de grote kerk van Echternach te zien. Daar hebben wij ons rozenhoedje voor het graf van de grote Willibrordus geboden. Wij zijn aangekomen! Wij hebben het gedaan! In een katholieke sfeer en onder de bescherming van Onze-Lieve-Vrouw. Dat zijn katholieke vakanties! Tot volgende jaar!

E.H. Louis Bochkoltz

De H. Guido van Anderlecht

Br. René-Maria

Op een morgen ziet de pastoor van het dorp Laken bij Brussel een jonge knaap voor het altaar van Onze Lieve Vrouw knielen en heel aandachtig bidden. De pastoor wordt geroerd en als de knaap weg wil gaan wenkt hij hem tot zich en vraagt hem of hij koster wil worden.

Guido of Gwijde, want dit is de naam van de knaap, wordt geboren in een dorp dichtbij Brussel. Zijn arme ouders voeden hem op in de vreze des Heren. Vaak hoort hij uit hun mond de woorden

van Tobias: “Wij zijn rijk genoeg, als wij de Heer vrezen en de zonde mijden.” Hij volgt hun voorbeeld en werkt in loondienst op de akkers. Eens als hij zijn ouders het brood brengt wat hij van zijn baas als middagmaal gekregen heeft, komt zijn baas en ziet een engel het ploegwerk afmaken. Als Guido terugkomt en zijn baas ziet stopt hij vlug een dikke klomp aarde in zijn mantel alsof het brood is. Zijn baas vraagt waar zijn brood is en als hij zijn mantel opent is deze klomp een brood geworden. Hoort hij armen klagen, dan maant hij hen tot geduld, opdat zij de schat, die zij in handen hebben niet zouden verliezen. Want Jezus heeft de armen van geest - diegenen die tevreden zijn met het weinige wat ze hebben en niet naar rijkdom streven - de zaligheid beloofd, en hij helpt hen met alles wat hij heeft.

Als hij veertien jaar oud is verliest hij zijn ouders en rond deze tijd vind de pastoor van Laken hem in zijn kerk. Guido verheugt zich zeer als hij hoort dat hij koster mag worden en gehoorzaam en arm mag leven. Hij zet bij de boer waar hij gewerkt heeft zijn staf in de grond en deze wordt groen en er groeit een eikenboom uit. In Laken houdt hij de kerk schoon en versiert hem, hij poetst zo dat alles blinkt. Ook ziet men hem vaak op de knieën voor het Allerheiligste en hij weent over begane zonden. Zijn grootste deugd is wel zijn liefde voor de armen. Alles wat hij verdient, verdeelt hij onder hen. Guido bezoekt en verzorgt ook de zieken.

Deze liefde voor de armen brengt hem tot een ondoordachte daad. Een koopman uit Brussel stelt hem voor om hem te helpen bij zijn handel, om dan met de opbrengst de armen te kunnen helpen. Guido gaat erop in. De koopman zend een schip en Guido gaat ermee over de Zenne naar Brussel. Maar onderweg blijft het schip op een zandbank steken. Guido wil het schip proberen met een stok van de zandbank af te duwen. Hij duwt, maar zijn hand

blijft aan de stok vastzitten (gewond?), zodat hij deze hand lange tijd niet kan gebruiken. Zo scheidt hij zich van de koopman. Het berouwt hem dat hij zijn vertrouwen meer op wereldse zaken heeft gesteld dan op God. En omdat hij met zijn gewonde hand, die niet wil genezen, geen koster kan zijn, gaat hij als boete op bedevaart naar Rome naar de graven van de Apostelen en dan naar Jeruzalem. Als hij van Jeruzalem terug naar Rome komt zijn zijn haren en baard zo gegroeid dat bekenden hem pas herkennen als hij in hun taal tot hen spreekt. Deken Wonedulphus van Anderlecht is met anderen op bedevaart en haalt hem over nogmaals naar Jeruzalem te gaan om het gezelschap te gidsen. Guido doet het. Op de terugweg wordt Wonedulphus ziek en sterft een heilige dood. Hij vraagt Guido zijn ring in Anderlecht af te geven. Als Guido terug in Anderlecht komt, is ook hij ziek en sterft op 12 september 1012 aan dysenterie. Bij zijn sterfbed daalt een duif neer in een helder licht en iedereen die in de sterfkamer komt hoort: "Dat onze beminde kome om de kroon van de eeuwige vreugde te

ontvangen, omdat hij het geloof behouden heeft."

Na Guido's dood verloopt er geruime tijd. Pas als een paard tegen zijn graf stampt, daarop dol wordt en sterft laat Heer Onulphus van Anderlecht door twee boeren een haag om het graf plaatsen. De twee boeren spotten met dit omheinde graf en sterven evenzo; één in de nacht daarop, de ander wordt dol, belijd zijn bespotting en sterft de dag erop. De bevolking die nu met eerbied het graf behandeld wordt gezegend. Blinden, lammen en zieken worden genezen, er komt een bedevaart op gang. De relieken van Guido worden in 1112 verheven door bisschop Odo van Kamerijk en onder een altaar van de St. Pieterskerk in Anderlecht geplaatst. Ook de boom die uit de staf van Guido gegroeid is, wordt ijverig bezocht en gebruikt. In 1613 of 1633 wordt hij omgedaan, maar uit één van haar eikels is een nieuwe boom gaan groeien.

Nu is er nog steeds ieder jaar op zaterdag voor de zondag na 12 september, zijn feestdag, een ruitersprocessie in Anderlecht ter ere van deze bijzondere heilige van onze landen.

Stop met ons mee in **BANNEUX** **ZATERDAG 03.10 2020**
www.fsspx.be

50 jaar FSSPX

09u00 : Bijeenkomst "Verschijningskapel" Rozenkransomweg
10u30 : Gezongen H. Mis (Sint-Franciscus kapel). *Biechtgelegenheid*
12u30 - 13u30 : Picknick (Vrije tijd)
14u00 : Vertrek aan de "Miraculeuze Bron" (Te voet tot Tancremont - 5 km)
16u15 : Verering van het Heilig Kruis te Tancremont

"Toon dat U onze Moeder bent."

Gebed van Mgr. L.J. Kerkhofs, bisschop van Luik op het moment van de verschijningen

Maria, Maagd der Armen,

Gij zijt de gezegende onder de vrouwen en gezegend is God, onze hemelse Vader, die zo goed was U naar ons te zenden.

Wat gij steeds voor ons geweest zijt, dat blijft gij en zult gij steeds blijven voor allen die, zoals wij – en nog inniger dan wij – in u geloven en tot u bidden.

Gij wilt geheel voor ons zijn, zoals gij u te Banneux hebt doen kennen: de trouwe Dienares van de Heer, de Moeder van de Verlosser, Moeder van God, de zorgvolle Moeder van ons allen, machtig en vol goedheid als geen ander, die van de armen en van alle mensen houdt, de zieken sterkt,

het leed van uw kinderen verzacht en de mensheid redding brengt, de Koningin en Moder van alle naties, onder ons verschenen,

om allen – die zich door u laten leiden – te brengen naar de Bron van eeuwig leven, naar Jezus, Gods veelgeliefde Zoon.

Maagd der Armen, wij geloven in u,

Geloof gij in ons.

Amen.

Aankondigingen

Maria Bambina-hulde

Zondag 13 september

Wij vertrekken vanuit onze kapel met het Bambina-beeld in processie naar de tuin. Hier is een kleine bloemenhulde. Wij bieden bloemen aan, rozen. Nadien nemen we onze picknick, er wordt gezorgd voor koffie en gebak. Om 14 u. keren we terug in processie naar de kapel onder het zingen van Marialiederen en bidden er ons gezamenlijk rozenhoedje.

De priorij zorgt voor de aankoop van de rozen, een 68-tal, vermoedelijke leeftijd van de Moeder Gods op aarde. Om 12 u., in de veranda, kan ieder 'zijn roos' aanschaffen aan 1€ 't stuk. Bij voorkeur 1 roos per persoon.

Om de aankoop van de verjaardagstaarten in te schatten vragen wij u uw deelname aan te geven bij E.H. J. Verlinden, mondeling of per e-mail: hemelstraat.prior@fsspx.be.

Sportdag van de Traditie te Bonheiden

Zaterdag 19 september 2020, Sportcentrum Berentrode (Grote Doelstraat 1)

10.30 u. Voetbaltoernooi
14.00 u. Volleybal & basketbal
15.00 u. Kindervoetbal
18.30 u. Avondeten (6€ pp - 3€ kind)
20.00 u. Avondgezelligheid

Info en inschrijvingen vóór 1 sept.:
E.H. L. Bochkoltz: 0499 69 29 00 of
laurentvanderlinden@telenet.be

Andere

MA 12 - ZA 17 OKTOBER

Geestelijke Oefeningen Dames
info: hemelstraat.info@fsspx.be

WEEKEINDE 24 - 26 OKTOBER

Lourdesbedevaart
info: hemelstraat.info@fsspx.be

ZONDAG 8 NOVEMBER

Parochiale maaltijd
12.00 u. (H. Hartzaal op 2)

WEEKEINDE 27-28 NOVEMBER

JKI Vlaanderen-Nederland & KJB Aachen
(16-30j. oud)
info: l.bochkoltz@fsspx.be

29-31 JANUARI

Gezinsweekend te Helvoirt (NL)
info & inschrijvingen: jacintha_groot@live.nl

Hernieuwing v/d toewijding van onze priorij en kapel aan de H. Aartsengel Michaël

Dinsdag 29 september 2020

Wij hebben in 2018 onze priorij en kapel onder de speciale bescherming van de H. Aartsengel Michaël geplaatst. Het gebed na de gelezen H. Mis (H. Aartsengel Michaël verdedig ons in de strijd) bidden wij eveneens als noveen- en voorbereidingsgebed en we hernieuwen onder het lof de toewijding.

FSSPX in de Benelux

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do, Vr 18.30 u.
Wo 7.30 u.
Za 10.00 u.

Aanbidding Ma, Di, Do, Vr 17.00 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 18.30 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Donderdag 8.25 u.

4. Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: bruxelles.stjoseph@fsspx.be

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8.00 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 46 00 13

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 11.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

De erediensten worden verzorgd door
de priesters van de Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295, D-45356 Essen
Tel. : +49 (0)20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint Hubert

Lameschmillen, 3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

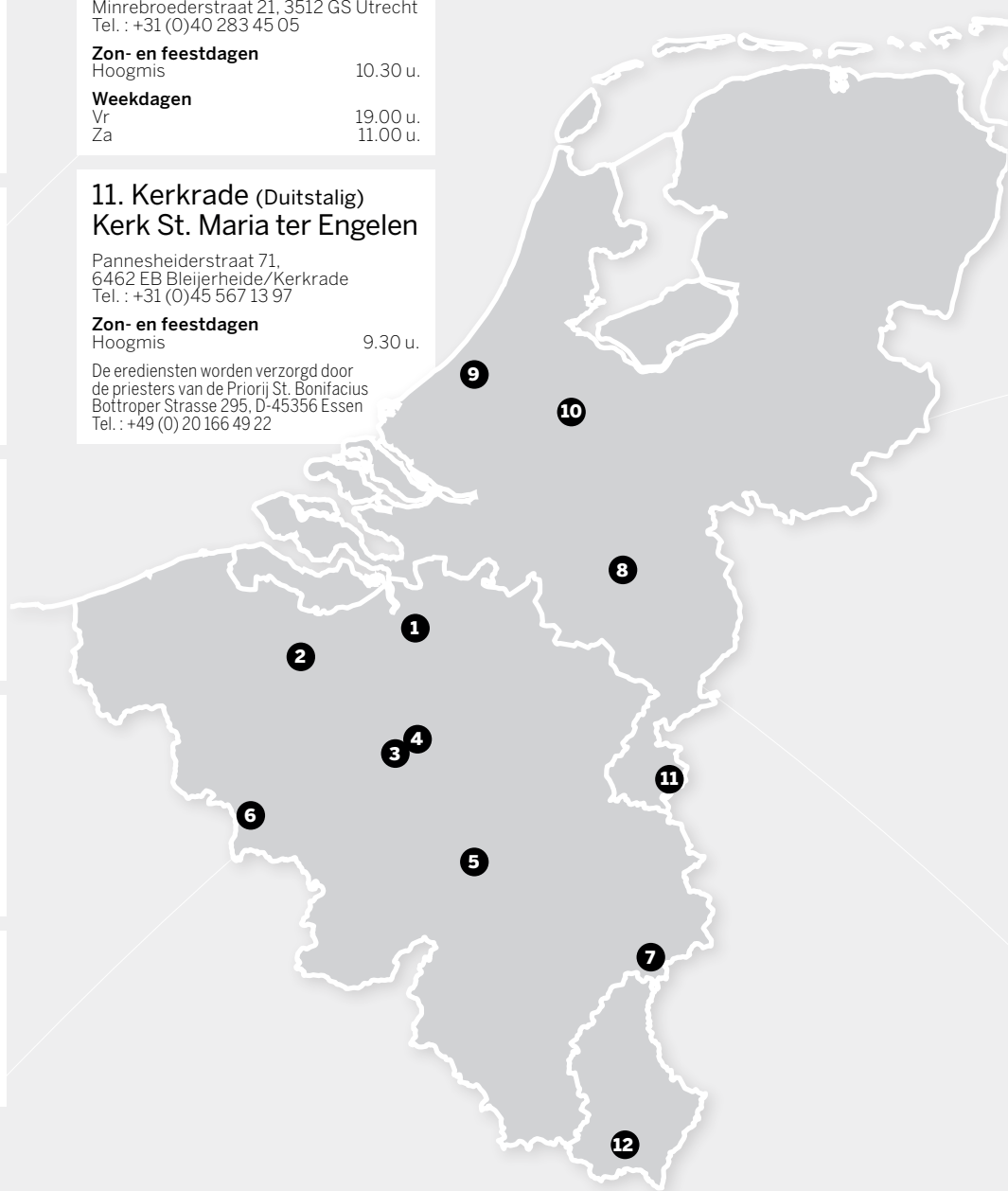
Zon- en feestdagen
Hoogmis 17.30 u.

Monstrans
is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de
Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Joseph Verlinden, Prior

De 'Monstrans' wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen
IBAN : BE84 4062 0609 1159

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale priesterbroederschap van bijna 700 priesters, gesticht in 1970 door Mgr. Lefebvre. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters. Zij heeft ook Broeders, Zusters en een Derde Orde voor leken.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te verspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen je geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen, en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.